

щото време задъ тѣхъ, като грѣмотевица, ечна гърмежъ на пушка, следъ туй още единъ. По-лекъ и по-пъргавъ, Консула бѣгаше, колкото сила имаше, Татаръ-Христо не искаше да падне самъ въ ржцетѣ на чамурлийци и, макаръ да бѣше по-тежъкъ, хукна и той следъ Консула и за да му е по-леко, влачеше шиша по-земята. Кучетата ги гониха до едно мѣсто и ги оставиха. Но Консула все бѣгаше. Той бѣше забравилъ за шиша и като чуваше, че нѣщо дрънка следъ него, въ страха си помисли, че чамурлийци ги гонятъ съ коне. Татаръ-Христо пъкъ, като гледаше, че предъ него Консула бѣга, мислѣше, че трѣбва да вижда нѣщо опасно и макаръ да бѣше каталясалъ, бѣгаше и той. Минаха единъ завой, после втори, Консула все бѣгаше, бѣгаше следъ него Татаръ-Христо, шишътъ дрънчеше.

Въ отчаянието си Консула рече да направи последно усилие да се спаси, остави пж-тя и удари направо възъ баира. На едно мѣсто се препъна и падна. Като се обърна и мислѣше, че вече го хващатъ, разбра, че никой не ги гони. На нѣколко крачки отъ него падна, каточе прострелянъ отъ куршумъ, и Татаръ-Христо. Нѣкое време и двамата не можаха да продуматъ, уморени, задъхани. Пръвъ се свързе Консула.

— Абе защо не каза, че си ти, — започ-